

Egy második világháborús japán katona Hiroo Onoda hadnagy.

Hiroo Onoda (jobbra) és öccse, Shigeo Onoda (1944)

1944-ben *Hiroo Onoda* hadnagyot a japán hadsereg a távoli Fülöp-szigeteki Lubang szigetére küldte. Feladata az volt, hogy gerillaharcot folytasson a második világháború alatt. Sajnos hivatalosan sosem közölték vele, hogy a háború véget ért; így Onoda 29 éven át a dzsungelben élt tovább, készen arra, hogy hazájának ismét szüksége lesz a szolgálataira és információira. *Onoda* kókuszdiót és banánt evett, és ügyesen kerülgette a keresőcsapatokat, amelyekről azt hitte, hogy ellenséges felderítők, és addig rejtőzött a dzsungelben, amíg végül 1972. március 19-én elő nem bukkant a sziget sötét bugyraiból.

Szolgálatba hívás

Hiroo Onoda 20 éves volt, amikor behívták a hadseregbe. Akkoriban távol volt az otthonától, a *Tajima Yoko* kereskedelmi vállalat egyik fiókjában dolgozott Hankow-ban (ma Wuhan), Kínában.

Miután *Onoda* átment a fizikai vizsgálatokon, otthagyta a munkáját, és 1942 augusztusában visszatért otthonába *Wakayama*-ba, hogy a legjobb fizikai állapotba kerüljön.

A japán hadseregben Onodát tisztnek képezték ki, majd kiválasztották, hogy a császári hadsereg hírszerző iskolájában képezzék ki. Ebben az iskolában Onodát megtanították arra, hogyan kell hírszerzési információkat gyűjteni és gerillaharcot folytatni.

A Fülöp-szigeteken

1944. december 17-én *Hiroo Onoda* hadnagy a Fülöp-szigetekre utazott, hogy csatlakozzon a *Sugi* dandárhoz (a *Hirosaki* nyolcadik hadosztályhoz). Itt *Onoda* parancsokat kapott *Yoshimi Taniguchi* őrnagytól és *Takahashi* őrnagytól. Onodának azt a parancsot adták, hogy vezesse a *Lubang* helyőrséget a gerillaharcban. Amikor *Onoda* és bajtársai a külön küldetésre készültek, megálltak, hogy jelentést tegyenek a hadosztályparancsnoknak. A hadosztályparancsnok parancsot adott:

„Teljesen tilos önkezűleg meghalnotok. Lehet, hogy három évbe telik, lehet, hogy ötbe, de bármi is történik, mi visszajövünk értetek. Addig is, amíg marad legalább egy katonád, addig továbbra is vezetned kell. Lehet, hogy kókuszdión kell majd élned. Ha ez a helyzet, éljetek kókuszdión! Semmilyen körülmények között nem adhatjátok [önként] fel az életeteket.”

Onoda szó szerint és komolyabban vette ezeket a szavakat, mint ahogy a hadosztályparancsnok valaha is gondolhatta volna.

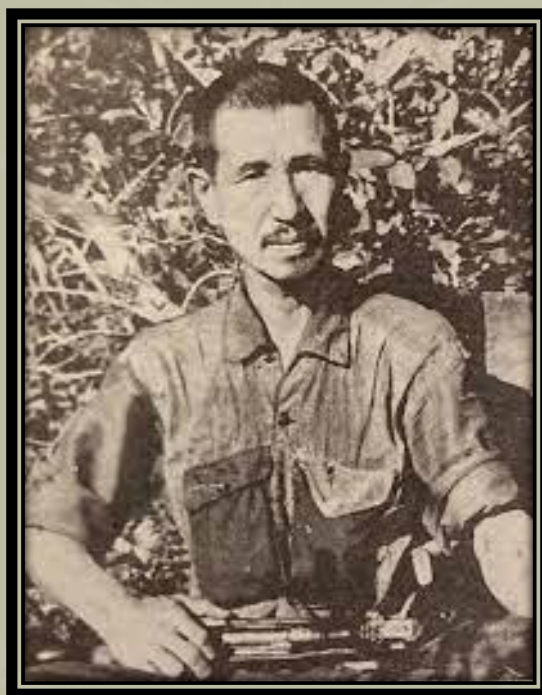
Lubang szigetén

Lubang szigetére érve Onodának fel kellett volna robbantania a kikötő mólóját, és fel kellett volna pusztítania a lubangi repülőteret. Sajnos a helyőrség parancsnokai, akik más dolgokkal voltak elfoglalva, úgy döntöttek, hogy nem segítik Onodát a küldetésében, és hamarosan elfoglalták a szövetségesek a szigetet.

A megmaradt japán katonák, köztük *Onoda* is, visszavonultak a sziget belső területeire, és csoportokra oszlottak. Mivel ezek a csoportok több támadás után egyre kisebbek lettek, a megmaradt katonák három és négyfős sejtekre oszlottak. *Onoda* csapatában négy ember volt: *Shoichi Shimada* tizedes (30 éves), *Kinshichi Kozuka* közlegény (24 éves), *Yuichi Akatsu* közlegény (22 éves) és *Hiroo Onoda* hadnagy (23 éves).

Nagyon szorosan éltek egymás mellett, és csak kevés ellátmányuk volt: a ruhájuk, egy kis rizs, és mindegyiküknek volt egy-egy fegyvere, korlátozott lőszerrel. A rizs fejadagolása nehéz volt, de kókuszdióval és banánnal egészítették ki. Néha-néha sikerült megölniük egy civil tehenét az élelmük kiegészítéséért.

A sejtek tartalékolták az energiájukat, és gerillataktikát alkalmazva harcoltak. Más sejteket elfogtak vagy megöltek, míg *Onoda*ék folytatták a harcot.

A háborúnak vége...gyere elő

Onoda 1945 októberében látott először egy szórólapot, amely azt állította, hogy a háborúnak vége. Amikor egy másik sejt megölt egy tehenet, találtak egy, a szigetlakók által hátrahagyott szórólapot, amelyen ez állt: "A háború augusztus 15-én véget ért. Gyertek le a hegyekből!" De ahogy a dzsungelben ültek, a szórólapnak egyszerűen nem volt értelme, hiszen egy másik sejtet éppen néhány nappal ezelőtt lőtték le. Ha a háború véget ért, miért támadták volna őket még mindig? Nem, döntöttek, a szórólap csak a szövetséges propagandisták ügyes trükkje lehetett.

A külvilág ismét megpróbált kapcsolatba lépni a szigeten élő túlélőkkel, mégpedig úgy, hogy 1945 vége felé egy Boeing B-17-esből szórólapokat dobtak le. Ezekre a röplapokra nyomtatták *Yamashita* tábornok, a tizennegyedik területi hadsereg parancsnokának megadási parancsát.

Miután már egy éve rejtőzködtek a szigeten, és mivel a háború végének egyetlen bizonyítéka ez a röplap volt, *Onoda* és a többiek minden betűt és szót alaposan megvizsgáltak ezen a papírlapon. Egy mondat különösen gyanúsnak tűnt, az állt benne, hogy azok, akik megadják magukat, "higiéniai segélyt" kapnak, és "elszállítják" őket Japánba. Ismét úgy vélték, hogy ez csak a szövetségesek átverése lehet.

Szórólapot szórólap után dobtak le. Újságokat hagytak hátra. Fényképeket és rokonok leveleit dobták le. A barátok és rokonok hangszórókon keresztül szólaltak meg. Mindig volt valami gyanús, ezért soha nem hitték el, hogy a háború valóban véget ért.

Az évek során

A négy férfi évről évre összebújt az esőben, élelmet keresett, és néha megtámadta a falusiakat. Azért lőttek a falusiakra, mert: "A szigetlakóknak öltözött embereket álruhás ellenséges csapatoknak vagy ellenséges kémeknek tartottuk. Hogy azok voltak, azt az bizonyította, hogy valahányszor rájuk lőttünk, röviddel utána egy keresőcsapat érkezett". Ez a hitetlenség körforgásává vált. A világ többi részétől elszigetelve mindenki ellenségnek tűnt.

1949-ben *Akatsu* meg akarta adni magát és még az év szeptemberében sikeresen megszökött a többiektől, és hat hónap magány után a dzsungelben *Akatsu* megadta magát. *Onoda* csapata számára ez biztonsági résnek tűnt, és még óvatosabbá váltak a helyzetükkel kapcsolatban.

1953 júniusában *Shimada* megsebesült egy összecsapás során. A lábán lévő seb csak lassan javult (gyógyszerek és kötszerek nélkül).

1954. május 7-én *Shimada* meghalt egy csetepatéban a gontini tengerparton.

Shimada halála után közel 20 évig *Kozuka* és *Onoda* továbbra is együtt éltek a dzsungelben, várva az időt, amikor a japán hadseregnek ismét szüksége lesz rájuk.

A hadosztályparancsnok utasításai szerint úgy vélték, az a feladatuk, hogy az ellenséges vonalak mögött maradjanak, felderítsenek és információkat gyűjtsenek, hogy a japán csapatokat gerillaharcra tudják kiképezni a Fülöp-szigetek visszaszerzése érdekében.

Végre megadom magam

1972 októberében, 51 éves korában, 27 év bujkálás után *Kozuka* meghalt egy filippínó járőrrel való összecsapás során. Bár Onodát 1959 decemberében hivatalosan halottnak nyilvánították, *Kozuka* holtteste bizonyította annak valószínűségét, hogy *Onoda* még életben volt. Keresőcsapatokat küldtek *Onoda* felkutatására, de egyik sem járt sikerrel.

Onoda most már magára maradt. Emlékezve a hadosztályparancsnok parancsára, nem ölhetette meg magát, de már nem volt egyetlen katonája sem, akinek parancsolhatott volna. *Onoda* továbbra is bujkált.

1974-ben egy *Norio Suzuki* nevű főiskolát elhagyó fiatalember elhatározta, hogy elutazik a Fülöp-szigetekre, Malajziába, Szingapúrba, Burmába, Nepálba és talán még néhány más országot is útba ejt. Azt mondta a barátainak, hogy meg fogja keresni *Onoda* hadnagyot. Ahol oly sokan mások kudarcot vallottak, *Suzuki* sikerrel járt. Megtalálta *Onoda* hadnagyot, és megpróbálta meggyőzni arról, hogy a háborúnak vége. *Onoda* elmagyarázta, hogy csak akkor adja meg magát, ha a parancsnoka erre utasítja.

Suzuki visszautazott Japánba, és megtalálta *Onoda* korábbi parancsnokát, *Taniguchi* őrnagyot, aki könyvkereskedő lett. 1974. március 9-én *Suzuki* és *Taniguchi* találkozott Onodával egy előre megbeszélthelyen, és *Taniguchi* őrnagy felolvasta a parancsot, amely szerint minden harci tevékenységet be kell szüntetni. *Onoda* megdöbbsent és először hitetlenkedett.

Eltartott egy darabig, amíg a hír eljutott a tudatáig.

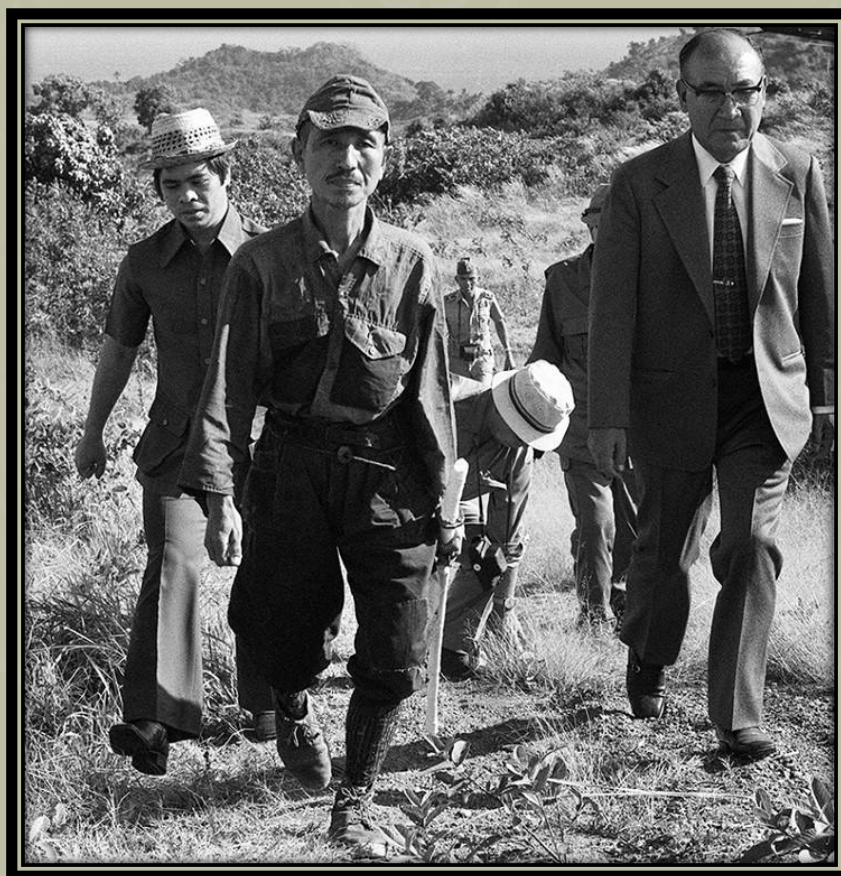
-Tényleg elvesztettük a háborút! Hogy lehettek ilyen hanyagok?

-Hirtelen minden elsötétült. Vihar tombolt bennem. Bolondnak éreztem magam, amiért olyan feszült és óvatos voltam idedefelé jövet. Ennél is rosszabb volt, hogy mit csináltam ennyi éven át?

-A vihar fokozatosan alábbhagyott, és most először érttem meg igazán: a harminc évem, amit a japán hadsereg gerillaharcosaként töltöttem, hirtelen véget ért. Ez volt a vég.

-Visszahúztam a puskám zárját, és kiürítettem a töltényeket. . . .

-Leeresztettem magamról a hátizsákot, amelyet mindig magammal vittem, és ráfektettem a fegyvert. Vajon tényleg nem lesz többé szükségem erre a puskára, amelyet annyi éven át fényesítettem és ápoltam, mint egy kisbabát? Vagy *Kozuka* puskájára, amelyet egy sziklahasadékba rejtettem? Tényleg véget ért a háború harminc évvel ezelőtt? Ha igen, akkor miért halt meg *Shimada* és *Kozuka*? Ha igaz volt, ami történt, nem lett volna jobb, ha velük együtt halok meg?

Az alatt a 30 év alatt, amíg *Onoda* a Lubang-szigeten rejtőzködött, ő és emberei legalább 30 filippínót öltek meg, és körülbelül 100 embert sebesítettek meg. Miután hivatalosan megadta magát Ferdinand Marcos Fülöp-szigeteki elnöknek, Marcos megkegyelmezett Onodának a bujkálás alatt elkövetett bűneiért.

Amikor *Onoda* elérte Japánt, hősként üdvözölték. Az élet Japánban sokkal másabb volt, mint amikor 1944-ben elhagyta azt.

Onoda vett egy farmot és Brazíliába költözött, de 1984-ben új feleségével együtt visszaköltözött Japánba, és egy természetvédelmi tábort alapított gyerekeknek.

1996 májusában *Onoda* visszatért a Fülöp-szigetekre, hogy még egyszer megnézze a szigetet, amelyen 30 évig rejtőzködött.

Hiroo Onoda 2014. január 16-án, csütörtökön, 91 éves korában elhunyt.

A fordítás az alábbi cikk felhasználásával történt: <https://www.thoughtco.com/war-is-over-please-come-out-1779995>